

propuká mezi druhým a třetím půloddílem a zdobí ji, jako pravdivý výraz pláče (»pod ňú stojí moja milá, je celá uplakaná«).

Avšak nejen tento zřejmý nápěvek bolu, i ostatní nápěv po celé písni, obzvláště táhlé tony z f^1 na es^1 , na c^2 atd. má nápěvný sklon pláče.

Tak i druhý a třetí půloddíl v písni 150 b) stejným důvodem (»pod kolébať málo, aby neplakalo«) rozkládá se široce.

Podobně v písni 592 f) a 165 jest ojedinělé ej! výrazem bolu (»nevěsta plakala ej! od velikéj žalosti«). —

Vedle výrazu pláče váže na ojedinělé ej! výkřik údivu (čís. 173), a hrůzy (čís. 176).

h) Daleko obtížněji a proto neúplně zachycují se v písni nápěvky smíchu, vrchovité veselosti.

Není se čemu diviti, když z bohatých nápěvků smíchu toliko jejich drobnou sčasovku v písni shledáme.

Mladé děvče smálo se:

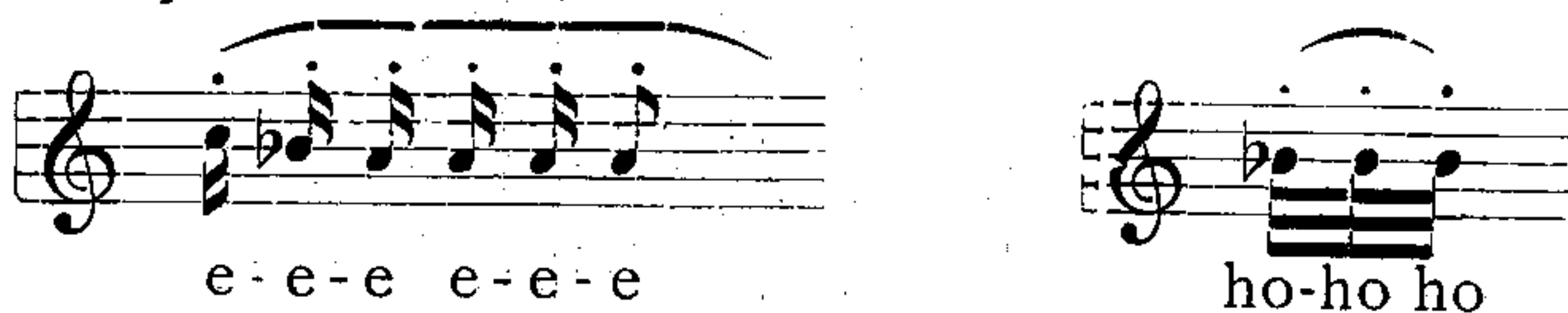
Muž ve smíchu:

Smích ženy:

Smích ženy z Kozlovic:

Smích děvčete:

Dech jakoby křečovité přerýván tvoří samé krátké tony se šumem souhlásek. Sčasovka tato jest tak ostrá, že plynulost nápěvnou, t. j. vlastnost, jež dělá nápěv pojímatelným, rozbodá. Povšimnuta zůstává tudíž jen sčasovka nápěvků smíchu. S nápěvky smíchu se proto v písni málo setkáváme. Nejzřetelněji vynikají na hojasa hujaja, a na opakovaných slabikách i slovech, na př. ký-ký, mech mech atd. v písních 192, 205, 217, 247, 308, 442, 458, 395.